

Arrest

nr. 81 992 van 30 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Myanmarese nationaliteit te zijn, op 2 maart 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 29 februari 2012 van de gemachtigde voor de staatssecretaris houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat S. VROMBAUT *loco* advocaat P. STAELENS en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 13 april 2010 een asielaanvraag in bij de bevoegde autoriteiten.

Uit het Hit Eurodacverslag bleek dat verzoeker op 27 mei 2004 reeds een asielaanvraag had ingediend te Cyprus.

Op 4 mei 2010 werd een terugnameverzoek op grond van artikel 16.1.e van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 overgemaakt aan de Cypriotische autoriteiten.

Op 31 mei 2010 nam de gemachtigde van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) en de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

Uiteindelijk werd besloten de asielaanvraag in België te behandelen en op 25 augustus 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad), die het voormelde beroep bij arrest nr. 73 364 van 17 januari 2012 verwierp en eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker weigerde.

Op 2 februari 2012 nam de gemachtigde voor de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad (rolnummer 91 551).

Op 27 februari 2012 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 29 februari 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten R. A.

geboren te K. op (in) (...) 1982

en van nationaliteit te zijn Myanmar (Unie van)

die een asielaanvraag heeft ingediend op 27/02/2012

Overwegende dat de betrokkene op 13 april 2010 een eerste asielaanvraag indiende en zijn dossier op 22 juni 2010 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 26 augustus 2011 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 17 januari 2012 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming.

Overwegende dat de betrokkene op 27 februari 2012 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een brief van zijn schoonvader dd. 25/01/2002 en een vertaling ervan naar het Engels naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene dit document reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene opnieuw ingaat op de redenen die hij gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze naar voren heeft kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat de politie en zijn schoonvader naar hem op zoek zijn waarbij opgemerkt moet worden dat deze motieven terugslaan op de redenen die hij gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM).

Ter adstruering van het middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

"II.1.1. Art. 51/8 Vreemdelingenwet luidt:

[Art. [51/8]. [De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4.] De nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

[De minister of diens gemachtigde moet echter de asielaanvraag in aanmerking nemen indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, §3, 3° en § 4,3°, of 57/10].

Een beslissing om de verklaring niet in aanmerking te nemen is alleen vatbaar voor een beroep tot nietigverklaring bij [de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen]. Er kan geen vordering tot schorsing tegen deze beslissing worden ingesteld.]

II.1.2. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn

II.1.3. In de bestreden beslissing valt te lezen:

(...)Overwegende dat de betrokkene een brief van zijn schoonvader dd. 25/01/2002 en een vertaling ervan naar het Engels naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene dit document reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. (...)

II.1.4. In de bestreden beslissing wordt dus gesteld dat het nieuwe element dat de verzoekende partij bijbracht bij haar tweede asielaanvraag, m.n. een brief van haar schoonvader en een vertaling hiervan, reeds kon naar voren gebracht worden in de eerste asielaanvraag.

Deze stelling is onjuist, aangezien de verzoekende partij de documenten pas 31 januari 2012 heeft ontvangen en deze documenten dus niet in haar bezit had gedurende de periode van de eerste asielaanvraag.

II.1.5. De verzoekende partij is immers de mening toegedaan dat een nieuw bewijs, quod in casu, van een vroegere situatie tevens een nieuw gegeven uitmaakt in de zin van art. 51/8 Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij wenst in dit opzicht te verwijzen naar Arrest nr. 135.133 van de Raad van State dd. 21 september 2004.

In dit arrest is de volgende overweging te lezen die naadloos aansluit bij de opvatting van de verzoekende partij m.b.t. het art. 51/18 Vreemdelingenwet.

Considérant que l'élément nouveau au sens de l'article 51/8 précité, qui justifie un nouvel examen de la demande d'asile, peut avoir trait à des faits ou des situations qui se sont produits après la dernière phase de la procédure au cours de laquelle les demandeurs d'asile auraient pu les fournir, mais aussi consister en une preuve nouvelle d'une situation antérieure;'

De verzoekende partij kan tevens verwijzen naar Arrest 97.954 van de Raad van State dd. 25 juli 2001.

Considérant qu' il ressort du dossier administratif et de la demande de suspension qu' à l'appui de sa seconde demande d' asile la requérante a invoqué deux éléments, à savoir une lettre datée du 30 juin 2001 émanant d'une de ses soeurs et adressée à une autre de ses soeurs ainsi qu'une communication téléphonique faisant état d'interrogatoires et de perquisitions au domicile de la soeur de le requérante; que s'il peut être admis que ne constituent pas des éléments nouveaux obligeant l'administration prendre en considération une nouvelle demande d'asile, des éléments de preuve que le requérante

aurait pu produire l'appui de sa première demande, constitue cependant un élément nouveau la preuve nouvelle d'une situation antérieure; qu'en l'espèce la lettre du 30 juin 2001 peut constituer un élément nouveau au sens de l'article 51/8 de la loi du 15 décembre 1980; que l'exception ne peut être retenue ;

II.1.6. Hieruit volgt dan ook dat de opvatting van de verwerende partij dat een nieuw gegeven in de zin van art. 51/8 van de Vreemdelingenwet enkel betrekking kan hebben op het bewijs van een situatie die zich voordeed na het afsluiten van de eerste asielaanvraag, en dus niet betrekking kan hebben op een nieuw bewijs van een vroegere situatie; een opvatting is die rehtens niet verantwoordbaar is.

Deze stelling is dan ook verwerpelijk aangezien de verzoekende partij pas kennis had van dit 'nieuw element' op 31 januari 2012 en deze dus onmogelijk kon aanbrengen in de eerste asielprocedure aangezien deze afliep op 17 januari 2012.

II.1.7. Ten gevolge van deze onrechtmatige niet in overwegingname, wordt verzoekende partij verblijf in België geweigerd waardoor zij verplicht is terug te keren naar Bangladesh, alwaar zij blootgesteld zal worden aan foltering, minstens aan een behandeling die strijdt met art 3 EVRM.

Terzake kan verwezen worden naar bijlage 13 Quinquies d.d. 2 februari 2012.

Ingevolge de thans bestreden beschikking is het de tenuitvoerlegging van dit bevel niet langer geschorst.

De bestreden beslissing strijdt dan ook met artikel 3 EVRM"

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624). Onderzoek van de materiële motiveringsplicht vergt *in casu* een onderzoek van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen."

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet aldus aan de gemachtigde van de staatssecretaris toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. Teneinde te kunnen besluiten tot het al dan niet aanwezig zijn van "nieuwe gegevens" dient de gemachtigde van de staatssecretaris de aangehaalde gegevens te toetsen aan de voorgaande asielprocedures van verzoeker en het relaas dat hij aldaar naar voor heeft gebracht en tevens de relevantie van de aangehaalde gegevens na te gaan.

Verzoeker levert enkel kritiek op de bestreden beslissing voor zover hierin wordt overwogen dat de brief van zijn schoonvader en de vertaling hiervan die hij thans bij zijn tweede asielaanvraag bijvoegt reeds bij de eerste asielaanvraag hadden kunnen worden bijgebracht en dat deze overweging geenszins van aard is om te weigeren om de asielaanvraag van verzoeker in overweging te nemen.

De motivering van de bestreden beslissing luidt op dit punt als volgt:

"Overwegende dat de betrokkene een brief van zijn schoonvader dd. 25/01/2002 en een vertaling ervan naar het Engels naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene dit document reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene opnieuw ingaat op de redenen die hij gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze naar voren heeft kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat de politie en zijn schoonvader naar hem op zoek zijn waarbij opgemerkt moet worden dat

deze motieven terugslaan op de redenen die hij gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties.”

De Raad wijst er op dat de nieuwe gegevens betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr.143.020, RvS 13 april 2005, nr. 143.021). Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker een schrijven van zijn schoonvader gedateerd uit 2002 voorlegt en de vertaling van deze brief, die werd opgemaakt op 31 januari 2012. Deze vertaling kan dus inderdaad zijn ontvangen na het beëindigen van de asielprocedure, doch dit neemt niet weg dat dit document dat dateert uit 2002 en dus al vele jaren bestond, reeds naar voren had kunnen gebracht worden in de eerste asielprocedure. Bovendien stelt de Raad vast dat het bestuur zich niet enkel heeft beperkt tot het onderzoek van het nieuw karakter van de aangebrachte documenten, maar ook de relevantie van deze documenten is nagegaan. Dienaangaande heeft het bestuur de documenten bekeken in het licht van de beoordeling van de vorige asielaanvraag van verzoeker en is zij tot de conclusie gekomen dat het document dat dateert van 2002 slaat op de redenen die verzoeker had om zijn land van herkomst te verlaten. Het bestuur wijst er vervolgens op dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht op door de Belgische asielinstanties. Dit motief dat op zich al volstaat om de bestreden beslissing te schragen wat betreft de aangebrachte documenten, wordt op geen enkele wijze weerlegd door verzoeker. Verzoeker slaagt er niet in om een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, dient er op gewezen te worden dat zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad, hem zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus hebben geweigerd wegens de ongeloofwaardigheden in zijn asielrelaas en omtrent zijn identiteit en nationaliteit. Voornoemde vaststelling impliceert dat verzoeker geen risico loopt in de zin van artikel 3 van het EVRM, zodat verzoeker met zijn vrij algemeen betoog geenszins aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing een schending zou inhouden van artikel 3 van het EVRM.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“II.2.1. Verzoekende partij vraagt asiel aan omdat zij meent een vluchteling te zijn in de zin van art. 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Nergens in de bestreden beslissing is te lezen dat de staatssecretaris van mening zou zijn dat de verzoekende partij niet aan de definitie van vluchteling in de zin van art. 48/3 Vreemdelingenwet voldoet, of nauwkeuriger geformuleerd: geen nieuwe elementen aanvoert die indiceren dat zij over een gegronde vrees voor terugkeer beschikt en desgevolg niet in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling conform art. 48/3 Vreemdelingenwet. De beslissing vermeldt immers enkel:

overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4 van de Wet van 15 december 1980.

De Raad van State heeft echter al veelvuldig bevestigd dat de Conventie van Genève geen directe werking in de interne Belgische rechtsorde heeft. Zodoende dient er dus — wanneer er formeel gemotiveerd dient te worden — quod in casu — verwezen te worden naar de vigerende Belgische wetgeving, m.a.w.: er dient verwezen te worden naar art. 48/3 van de Vreemdelingenwet en dus niet naar de Geneefse conventie.

Dit werd niet gedaan waardoor de bestreden beslissing strijdt met artikelen 2 en 3 van de Wet van 1991. De ratio legis van de formele motiveringsverplichting bestaat er immers net in dat de overheid de juridische en feitelijke motieven die aan de basis van de bestreden beslissing liggen, moet formaliseren in haar beslissing. De juridische motivering waarom verzoekende partij geen vluchteling kan zijn moest (en kon enkel) gesteund worden op 48/3 Vreemdelingenwet omdat de Conventie van Genève geen juridisch motief kan worden omdat ze juist geen directe werking heeft in de interne Belgische rechtsorde.”

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde wet verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar artikel 51/8 van de vreemdelingenwet en naar de feitelijke gegevens die eraan ten grondslag liggen, met name de eerste asielaanvraag van verzoeker van 13 april 2010, die uitmondde in het arrest van de Raad van 17 januari 2012 waarbij aan verzoeker de zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd en zijn tweede asielaanvraag van 27 februari 2012, waarbij verzoeker een brief van zijn schoonvader van 25 januari 2002 en de vertaling ervan naar het Engels naar voor brengt. De verwerende partij concludeert dat de redenen die verzoeker voor zijn tweede asielprocedure aanbrengt, terugslaan op de redenen die hij gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, waaraan de Belgische asielinstanties geen geloof hebben gehecht, zodat geen nieuwe gegevens naar voren worden gebracht waaruit ernstige aanwijzingen van een gegronde vrees voor vervolging of voor een reëel risico op ernstige schade kunnen worden gepuurd. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette normdoel van de formele motiveringsplicht. Deze motivering die verzoeker zonder meer toelaat kennis te nemen van de motieven in feite en in rechte die de bestreden beslissing onderbouwen, is pertinent en draagkrachtig en heeft verzoeker niet belet om zijn vordering tot nietigverklaring in te stellen. Verzoeker heeft immers blijk van kennis van de motieven van de bestreden beslissing, aangezien hij ze aanvecht in de in zijn verzoekschrift.

Waar verzoeker betoogt dat de Conventie van Genève geen directe werking heeft in de interne Belgische rechtsorde, zodat de verwerende partij had dienen te verwijzen naar artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat de verwerende partij *in casu* toepassing maakt van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Determinerend hierbij is dat verzoeker geen nieuwe gegevens heeft aangebracht die een ernstige aanwijzing vormen van een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Met zijn betoog maakt verzoeker geen schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht aannemelijk.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU